

Lorentz Spenglers
B e s k r i v e l s e

over

en nye Slægt af toskallede Muskeler, som kan kaldes Gastrochæna,
 i tre foranderlige Arter, hvoraf hver boer i et
 forskjelligt Ormehuus.

Med Aftegninger.

Læst den 16de Februarii 1781.

Det skeer ikke selden, og Mennesket er endog af Naturen tilbøielig dertil, at man smiggrer sig med den falske Forestilling, at alt det hos Naturens Frembringelser, som ved vore Sandser kan sees og forstaaes, ogsaa strax ved vor Forstands Kræfter maae kunne indsees og begribes. Men vi finde alt for ofte, at vi herudi tage Feil, naar vi ved vore Efterforskninger blive vaer, paa hvor hemmelighedsfuld en Maade, Naturen pleier at gaae til Værks, saavel i de Ting, som ofte kun synes ringe og ubetydelige, som i dens større og vigtigere Frembringelser; hvad for Kunstgreb den anvender for at naae sit Dismærke. Men endnu flere Vanskeligheder møde Naturens Skabningen, naar disse naturlige Skabninger paa en vis Maade vide saaledes at skjule sig for vore Øine, at vi neppe kunne finde det ringeste Spor af deres Tilværelse; og i dette Fald maae ofte en blot Hændelse, eller ogsaa en ved mange Erfaringer øvet Eftertanke, bane Vej til Kundskab om nye Skabninger.

Det

Det er langt fra mine Tanker at gjøre en Anvendelse af det jeg nu har fremført, paa nærværende Gienstand, souer jeg her agter at beskrive og forelægge det Kongelige Videnskabers Selskab til gunstig Bedømmelse. Den indeholder vel det nye om forhen ubekjendte Skabninger, men disse ville ei forekomme enhver saa vigtige som Konchyliologen, da de kun have en middelmaadig Anseelse og mangle al udvortes Pragt; da de hverken ere beklædte med den fine Emaillé, eller de farverige Skatteringer, hvorved de øvrige Kofillier prale.

De steenskallede Ormerør ere en af de besynderligste og i hele Konchyliologien paa Arter og Forandringer allerrigeste Slægter. Dog behøver denne Slægt endnu mange Undersøgelser, da det just er den, som allermindst er bekjendt. Denne Mangel uagtet, have baade gamle og nye Forsattere ei undladet at give os troe Beskrivelser og Afbildninger af alle de Arter, som de have kiendt. De have bragt de utallige Forandringer og Slægt-Forskielligheder i Klasser og Familier, deels efter deres udvortes Skikkelse, deels efter deres indvortes Beskaffenhed. I Følge heraf ere disse Ormerør eenskallede Legemer af steenskallet Materie. I Henseende til deres Figur ere de enten kegles eller cylinder-dannede. Mange ere overmaade tynde, smale og lange, deels lige, deels bøjede tilbage; nogle dreie sig som en Slange, ofte som en Proptrækker; endeel ere sammenrullede i sig selv, som Ammonshornene. Naar man undtager Dentalierne, have de aldrig nogen vis eller bestemt Skikkelse. Det eeneste kronebærende Ormehuus, *Serpula Penis*, Gieskanden eller den saa kaldede *Neptunus-Schacht*, gjør heri en Undtagelse, saavel hvad den udvortes Skabning, som dens Substanz angaaer. Kun dette Naturens Nesterstykke er paa sin øverste Ende tilluft med et rundt ophøiet igiennemboret Laag, og efter denne Form betragtet, har de Ormerør, som jeg først vil beskrive, nogen Liighed med den. Alle Ormerør løbe noget smalere ned til den eene Ende. En stor Deel af dem kan ei bestaae for sig selv, men maae sætte sig fast paa fremmede Legemer, hvor de findes enten enkelte eller sammenvorne i hele Klumper og Familier. De findes ofte saa indviklede i hinanden, ligesom Indvoldene i et Dyr, at man ei kan opdage nogen af Enderne. Gemeenligen ere de, i Henseende til deres indvortes Bygning udhulede med en glat Kanal, som en Tarm eller Futteral; dog gives der nogle, men som da ere fieldne, som paa langs ere afdeelte med en Mellemvæg, og atter andre, som tværtover ere deelte i afmaalte

afmaalte Kammere, ligesom Nautilerne. I min Samling besidder jeg en overmaade fælden og nye Art, i hvis Midte heele dens Længde igiennem findes en figureret Spindel. Der ere nogle, som langs ad deres omrøundne Rør have en aaben Rende, og atter nogle, som i Stedet for denne Rende ere heele Rørets Længde igiennem giennemborede med smaae Huller, som om de kunde være stukne med en Naal. Jeg skal siden, ved Slutningen af denne Afhandling, have Leilighed at sige et Par Ord om de Drmerør, som beboes af Skibsormen (*Teredo navalis*) samt en anden Art af dette skadelige Dyr, hvis Drmerør kaldes *Herculis Kølle*, og af mig er omstændelig blevet beskrevet i Naturforskerens trettende Stykke S. 53. Min Hensigt er ikke her at handle om allerede bekiendte Drmerør, hvorom man kan læse en Lister, Klein, Guettard, Adanson, Pallas, Rumph, Davila, Conference-Raad Müller, Dargenville, Martini og andre, som have beskrevet deels de steenskallede Deele, deels deres Indbyggere, og om begge givet de læseværdigste Efterretninger.

De Drmerør, som jeg nu agter at beskrive, ere i sig selv nye, og ikke i noget Værk anførte, men de blive derved fældnere, at i disse steenskallede Rør boer en toskallet Musfel, som i Henseende til sin Skabning endnu er ubekendt, og selgeligen udgjør en nye Slægt i Konchyliologien. Fig. 1. forestiller et af disse Rør i naturlig Størrelse. Dets udvortes Skikkelse er ganske lige og legledannet. Oven paa ved dets tykke Ende er det hvelvet-afrundet og tæt tilluft. Herfra gaaer det alt smalere og smalere ned til dets aabne Ende, som kun er een Linie tyk. Store og fuldstændige Stykker pleie i deres øverste Ende at være mod en halv Tomme tykke og fire Tommer lange. De ere enkelte og aldrig i Selskab med flere af deres Lige. Skallen paa dette Drmerør er tynd, noget igiennemsigtig og meget sfior. Over hele Legemet løbe tæt ved hinanden rundt om skarpe Indsnit, som frembringe sfieldannede Kanter, hvis formodentlige Nytte er, at de fremmede Legemer, saasom smaae Steene, Søesand, smaae Stykker, ja heele Deele af alle slags Musfellsfæller, hvormed heele Røret er besat, desto fastere kunde hænge paa Overfladen, og ligesom foreene sig med Skallen selv, maaskee for at meddeele den mere Styrke og Værdighed. Dette tilfældige Dvortræk forudsætter altsaa, at Drmerørets Skal maae i Søen være ganske blød, en Egenfæb, som findes hos mange Kollie-Arter, fornemmelig

Fig. 1.

Fig. 3.

Fig. 4.

Fig. 5.

Fig. 8.

Fig. 9.

Fig. 10.

Fig. 11.

Fig. 13.

Fig. 14.

Fig. 15.

Fig. 16.

Fig. 2.

Fig. 12.

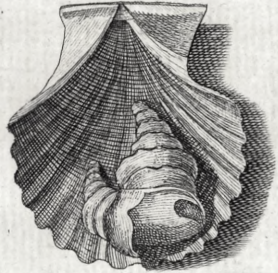

Fig. 7.

Fig. 17.

lig hos en Art af *Trochus*, som derfor af de Tydske og Franske kaldes die *Troddlerinn*, la *fripiere*, og af von Born *Trochus conchyliophorus*. Indvendig er dette Hør, fra dets lukte øverste Deel til dets nederste smale og aabne Ende, enkelt, udbulet som en Kanal, uden Glands eller Glasur; tværtimod mærker man de udvendige Indtrykke af fremmede Legemer ved en Mængde ophoiede Ujevnheder. Omtrent midt i Hørets Længde seer man indvendig i Rundingen et Mellemgulv, ligesom Blindingen i en *Tubus*, som i Midten har en aflangrund Nabning, hvilken her forestilles under Fig. 7. Dette Skillerum eller Mellemgulv foraarsager, at Musfellsallerne ei kunne synke dybere frem, men hvile paa denne Afsetning, da begge Skallerne just paa dette Sted lukke sig sammen og nøie passe i denne Nabning, hvis Niemeed maaskee ogsaa er, at Musfeldyret derigiennem kan udstrække sine Suerør for at inddrage sin Næring og ved en anden Gang skille sig ved sine Overflødigheder. Dyret har og tillige den Evne, naar den smale Ende af Ormerøret bliver beskadiget, at det igien kan fortsætte Bygningen af sit Kanal, paa mere end een Tommes Længde. Denne Musfel, som er indluktet i dette nu beskrevne Ormerør, har ikke den ringeste Liighed med nogen af alle hidindtil beskiedte *Koillie*-Arter; og jeg skulde være i største Forlegenhed, hvis jeg skulde hense den til nogen nu indført Slægt af toskallede Musfeler. Det er altsaa rimeligere og mere overeensstemmende med *Methodisternes* Meening, at danne nye Slægter, end under de gamle at optage alt for mange *Varieteter*, som ei lade sig foreene med Slægternes egentlige Særmærker. Havde jeg alleneste kiendt denne Musfel, og ingen flere af samme Art, havde jeg aldrig vovet at giøre den til en nye Slægt; men da begge de to følgende Arter have det samme *characteristiske* som denne, vil det saa meget desto mindre forekomme *Naturelsskeren* sølsomt, at see *Konchyliologien* formeret med en nye Slægt. Man har dadlet Hr. von Born, fordi han nyligen i *Beskrivelsen* over det *Keiserlige Museum* (S. 361) har villet fastsætte en nye Slægt for et eeneste *Snekkehuses* Skuld, hvilket man er uvis om det ei bør regnes til de *monstreuse Koillier*. Fra denne *Bebreidelse* seer jeg mig aldeles befriet, da jeg har mange *Exemplarier* i Hænde af alle de tre Arter, som henhøre til denne Slægt, hvis *Hove-Kiendtegn* ere disse: Den har ingen *Hængseltænder* (*Dentes cardinis*), Skallerne ere bag paa foreenede ved et *Baand* (*Hymen Linæi*),

næi), Toppen (Nates) er meget nær ved den øverste Ende, og den forreste Side er ganske aaben.

Fig. 2. viser den Musfel, som opholder sig i det tilforn beskrevne Dre-
mehuus, fra den forreste aabne Side i sin naturlige Størrelse. Dens udvor-
tes Figur udgier en aflang smal Firkant. Begge Skallene ere hinanden fuld-
kommen lige, lange og smale. Paa Ryggen slutte de tæt sammen og ere ved
et Ligament eller Baand sammenbundne. Hvad som paa andre Musfeler kal-
des Bugen, feiler her aldeles. Toppen er smal og nær ved Musfelens øverste
Ende. Fig. 4. a. Begge dens Spidser støde tæt sammen, og giøre Begyns-
gnyddelsen til Fordeelen, som er kort og skraa affkaaret. Midt derpaa ophæve
begge Skallerne sig til en skarp Ryg (Fig. 3. b.) og denne heele Deel bliver paa
det ziirligste prydet med ophævede Striber, som begynde ved Toppen og i det
skionneste Forhold i en Musfel-form løbe deromkring. Lige under denne For-
deel er begge Skallernes yderste Kant noget rundagtig affkaaret, hvorved Skal-
lerne ved denne Deel blive smalere, men gaae efterhaanden bredere ned mod
Musfelens nederste Deel, og slutte ved Enden afrundede og meget tæt sam-
men, uden nedentil af efterlade den allermindste Abning. (Fig. 2. c.) Denne
Ende af Musfelen hviler, eller rettere sagt slutter, i Abningen af det forhen
beskrevne Mellemgulv (Fig. 7.), saa at Overdeelen kommer til at staae i Dre-
merørets tykke og hvelvede Rum. Fra den forreste Side seer Musfelen ud,
som om den langs ned ad var midt igiennemskaaet, da den staaer ligesaa me-
get aaben, som den i begge Skallernes Forbindelse er breed. Dens største
Breedde er oventil, lige for Toppen, forneden bliver den smalere, og tillige
noget dybere. Paa dens Overflade gaae fine Striber i en Diagonal Linie fra
Toppen henimod Underdeelen, og disse giøre denne Deel af Skallen meget uejvn.
(Fig. 5. d.) Den øvrige Deel er glindsende glat, med nogle rundt om lø-
bende Forhøininger. Indvendig er alting bedækket af et mat sneehvidt Over-
træk, og hvad som udentil er ophævet, som for Exempel begge Toppens Spid-
ser, det er indentil fordybet. Langt nede ved den smale Ende, midt i hver Skal,
seer man en glindsende hiertedannet Plet, som tilkiendegiver Musfelens egent-
lige Skal, og fra denne Plet gaaer en Linie, skraa mod Overdeelen, henimod
den udvendige Kant. Begge disse Pletter, samt de derfra udgaaende og lige-
ledes glindsende Linier, udmærke de Steder, hvorpaa Musfelerne, som tilforn
for-

forenede Dyret med Skallerne, have siddet. Skallerne ere ganske hvide baade ind- og udvendig, meget tynde og sfære, samt igiennemsigtige. Fig. 3. forestiller denne Muskel fra Fordeelen og tildeels fra Siden, Fig. 4. fra Ryggen, Fig. 5. en af Skallerne fra den udvendige og Fig. 6. fra den indvendige Side, alle noget forstørrede. For en vis Liigheds Skyld vil jeg kalde denne Art Mumien (*Gastrochæna Mumia*). Dens Fædreneland er Kysten Coromandel.

Den anden Art af denne nye Slægt er afbildet Fig. 8 til 11. Det er ligesaadan en Muskel, som ogsaa boer skjult i Ormhuse, og endskjønt den er noget forskiellig fra den forrige, saa passe dog de forhen givne Slægts-Særmerker her paa det næreste. Den har en aflang æggerund Skabning, og er tildeels cylinderdannet. Paa den nederste Ende er den paa tvært trykket flad, ligesom en Kiile, og begge Skallerne ere her tæt sluttede og afrundede, men det øvrige efter en sfiev Linie hen imod Toppen afskaaret. Den seiler altsaa, ligesom den den forrige, det som man ved Muskler kalder Bugen. Denne vide Abning er oventil breed og rundagtig, men løber smalere nedad, og faaer saaledes en hjertedannet Skikkelse. Toppens to Spidser ere ganske nær ved den øverste Ende og tæt ved Skallernes Kant, de ere ikke meget ophævede, og støde, ligesom hele Ryggen, tæt sammen. Foran sees, ligesom hos Venus-Musklerne, en dyb Huulning, (hvilket Sted forved Toppen, saavelsom det bag der ved, af Linné ved denne Slægt just ikke er nævnet med det ærbarste Navn) men bagtil ere begge Skallerne glatte og indbøiede. Ligamentet er stærkt og langt, hvorved det opretter Mangelen paa Tænder; det sidder omtrent midt paa langs ad Muskelen. De fremstaaende Deele ved Skallernes Kant, som skjules af dette Ligament, og af Linné kaldes Nymphæ, udgiøre en skarp ophævet Kant uden det ringeste Indtryk. Fra Rygsiden betragtet (Fig. 9.) har denne Muskel megen Liighed med den steenædende Musling (*Mytilus lithophagus*). Dens Rand er omkring Abningen, fornemmelig paa den øverste Side indfattet med en stærk ophævet næt Kant, ligesom et ombøiet Søm. Over heele Skallens Legeme gaar rundt om fine Striber, hvis Middelpunkt er Toppen. Indvendig er alting glat, og under Toppen sidde dybe Huulninger. Muskelpletter sees her aldeles ingen. Den er ellers i Henseende til Farven ganske hvid, saavel ind- som udvendig, giennemsigtig, uden synderlig Glans,

og stærkere end den første. Fig. 8. forestiller denne Musfel fra Forsiden, og Fig. 9. fra Ryggen, begge noget forstørrede. Fig. 10. viser en af Skallerne paa den indvendige og Fig. 11. paa den udvendige Side. Formedest dens kileformede Underdeel vil jeg kalde denne Art *Gastrochæna cuneiformis*.

Denne Musfels Sæde og Opholdssted opdagede jeg i en Klump sammensvulgede Ormerør, som var giennemstødt og overtrukket med en Kalkmasse, ligesom en Inkrustation, som lignede Stalaktiten eller Substansen af *Millepora polymorpha* Linnæi. Jeg har allerede for lang Tid siden vant mig til ved Nyisten at undersøge alleslags Søekoraller, hvorudi Dyrene vare døde; naar jeg nu fornam en indvortes Ramlen, var jeg vis paa at finde nogle nye Arter Pholader der indsluttede, og denne Formodning har kun meget sjelden bedraget mig. Ligesaaledes gjorde jeg med denne Masse af Ormerør, og fandt til min Fornøielse en god Deel af disse Musfeler deri. Huulingerne, hvori Musfelerne have været, ere rundt om noie uddreiede efter deres Skikkelse og Størrelse. Uden paa mærker man paa den hele Klump intet andet Spor til et fremmed deri indelukket Legeme, end allene smaae Huller, som efter en stor Syenaal. Paa samme Maade pleier *Pholas Dactylus* og *Mytilus lithophagus* at giere sig en Bolig i Steene og Koraller. Denne Ormerørs-Masse har jeg erhholdet fra en af Frideriks-Berne, nemlig Nicobar.

Den tredie Art af denne nye Musfelsslægt giver mig Anledning til at tale om et mærkværdigt Ormehuus, som formedest sit ringe Udseende enten hidindtil har undgaaet Naturelskerens Opmærksomhed og Undersøgelse, eller og er blevet holdet uværdigt dertil. Paa adskillige Kokillier, og fornemmelig paa en Art Kam-Musfeler, hvis Skaller, naar Indbyggeren er død, af Bølgerne oplastes paa Havbredden ved Tranquebar, seer man ofte et lidet steenskallet Legeme, som næsten seer ud som Excrementet af en Fugl, da man ved første Blik ikke mærker nogen regelmæssig Skikkelse. Længe holdt jeg denne liden Skabning for en Sæd eller Begyndelses-Spire til nogen Korall-Art. Men da den saa ofte forekom mig, tog jeg mig med Alvorlighed for at undersøge den indvendig, hvis det ikke var en heel igiennem oplydt Masse. Men hvor glad blev jeg ikke, da jeg ved dens Åbning opdagede to Musfellskaller, som indtog det indvendige Rum af dette Ormehuus. Jeg satte begge disse Skaller sammen med Gummi-Band paa det Sted, hvor Ligamentet tilforn havde sat, og erhholdt derved

derved en af de regelmæssige Musfeler af en Skikkelse som jeg aldrig før havde seet. Fig. 12. forestiller det Indvendige af den liden Kam-Musfel, hvori to af disse Ormerør tvært for hinanden have sat sig fast. Dette Ormerør ligner ogsaa en liden Snekke, paa Ryggen betragtet, med 4 til 5 Omdreininger (thi saa mange Affætninger har dette Ormerør) men de ere ei omdreiede i en Snekkegang, men allene satte i en lige Linie, den eene ved den anden. Den bageste er den største, og udgjør det egentlige Legeme. Den er aldeles rund, ligesom en Kugle, og saa stor som en god Kirsebærsteen. De følgende Affætninger ere smale, og tage pludseligen af i deres Hvide; den forreste, som næsten er spids, og noget opad bøiet, har to tætt i hinanden stuttende meget smaae Hul-ler, hvorigiennem Musfeldyret kan udstrække sine Suerør for at inddrage sin Næring, for at drage frisk Luft, og for at skille sig ved sine Overflødigheder. Dette Ormerørs steenskallede Materie er besynderlig haard, saa at den giver Gnister, naar man paa en Stibesteen vil opslibe den. Men denne Haardhed uagtet, maae den i Seen være blød, da man paa den mærker mange Indtrykke af fremmede Legemer og andre Uformeligheder, som komme af det Sted, hvorpaa den har været. Denne Art maae bestandigen sætte sig paa fremmede Legemer, og det synes at den dertil fornemmeligen vælger Kokillier. Naar de sætte sig paa den omtalte Musfel (*Ostrea undata*, som Herr von Born kalder den) saa bore de sig med deres Værktøi et Hul igiennem Musfelen, saa at den forreste spidse Deel med den dobbelte Abning gaaer derigiennem. De kunne ei borttages fra det Sted og den Materie, hvorpaa de have sat sig, uden denne sidste maae gaae itu. Deres Farve er graae uden Emaillé, ligesom andre Ormerørs.

Naar Musfelen, som boer i dette Ormerøhus, ligger paa Ryggen, seer dens Fordeel, som er aaben, fuldkommen ud som et Hierte, den seer ogsaa ud, som om dens halve Overdeel var afflebet eller affkaaret, thi den er af alle tre Arter den, som allermeest staaer aaben. Ligesom den foregaaende Musfel ved Oversiden henimod Toppen er dybest og meest affkaaret, men Skallerne derimod bredest nedentil, hvor de slutte sammen, hvorved Musfelen bliver dyb, saa er det ved denne Art lige tværtimod. Musfelen er høiest mod Toppen og ganske lav i Midten, men kun lidet ophævet ved den smale Ende. Dens største Bredde er ogsaa ved Overdeelen, hvorimod den forrige omtrent i Midten

er bredest. Paa Ryggen stikke Toppens to Spidser længere frem, og ere længere og bredere, end paa den forrige. Rummet fra Toppen indtil den yderste Kant paa Overdeelen er her meget større og længere, hvorved det paa Venus-Muskelerne bekiendte Indtryk ogsaa bliver bredere. I øvrigt er det Udvendige af Skallen aldeles ligesom ved den forrige Art. Derimod bemærker man paa den nærværende Muskel med al Tydelighed paa den indvendige Side mod den smale Ende paa hver Skal et glindsende Indtryk, som uden Tvivl har været det Sted, hvor Dyret ved to Muskler har siddet fast, hvilket ei kunde sees paa den anden Art. Gierne havde jeg og ønsket at kunne sige noget om de Dyr, som beboe disse tre Muskler, jeg har og ofte bedet min Ven i Tranquebar, ved hvis Hielp jeg er vant til at bekomme mange saadanne Natursjældheder, at sende mig dem nedlagde i Viin-Spiritus, men forgievs: han fik disse Sager først ved sine Sorte, naar Dyrene alt for længe siden vare bortterrede. Men jeg kan ved Sammenligning med andre Muskler, ganske rimeligt slutte, at disse tre Arter Musfeldyr maae have den største og nærmeste Liighed med Pholade-Dyrene. Jeg siger Liighed; thi da Bygningen af dens Skaller er meget anderledes beskaffen, og dertil endnu kommer dette, at de boe i tillukte Ormerør, som de egentlig selv tilhøre, saa behøves ei megen Eftertanke for at indsee, at disse Dyr ganske vist maae have et noget foranderligt Legeme, efter deres Forhold med de faste og steenskalde Deele. Formedelst den store Liighed, som sidstbeskrevne Muskel, fra Fremtiden betragtet, har med en Baad eller Pram, vil jeg kalde den Prammen, eller *Gastrochæna cymbium*.

Skibsormen (*Teredo navalis*) som pleier at bygge sig selv et steenskallet Høi i de Huller, som den til Skibenes største Skade boerer i Forhuden, har hermed den Hensigt, at den deri desto bedre kan bevæge sit langt udstrakte og bløde Legeme. En anden Art af disse *Teredines*, som jeg først har gjort bekiendt, som foran allerede er meldet, boer ligeledes i eget Ormerør. Disse begge Arter, hvoraf *Davila* har gjort en nye Slægt, under Navn af *Tuyaux de mer multivalves*, og hvis MuskelSkaller ere meget smale og smaae i Forhold mod de egentlige Pholader, høre dog egentligen til disse sidstes Slægt, hvorunder jeg ogsaa i anførte Afhandling, med de nyeste Skriftforfattere har holdt mig berettiget til at anføre dem, da de have den fristaaende

staaende og krumboiedee Tand og ere aabne ved begge Ender, hvilket er Pholadernes uforanderlige Særmærke, som jeg i en anden Afhandling har søgt at gjøre tydeligt. Endnu meget mere Liighed troer jeg, at de tre beskrevne Musfeldyr maae have med Pholade-Dyrene, da de steenskaliede Deele paa en vis Maade komme dem nærmere, naar man undtager ovenmeldte lange Tand, og at de ere lukte i begge Ender, istedet for midt paa; dog bliver endnu den Forskiel, at de aldeles ei ere bygte som hine, for at kunne ved skarpe Nedskaber boere sig ind i fremmede Legemer, hvortil de ei heller i nogen Maade ere bestemte. Pholade-Dyret har foran to tæt paa hinanden liggende Rør eller Kanaler, hvoraf det bruger det eene til dermed at drage sin Næring til sig, og det andet til at drage Luft og forrette sin Renselse med. Paa det andet og tredie af de nu beskrevne Ormerør seer man tydeligen de to Kanaler, som vist have tient til to deslige Suerer, hvilket endnu gjør min Formodning om disse Dyrers Liighed med Pholaderne meget sandsynligere. Efter Hr. von Linné's Methode faaer denne nye Slægt af toskallede Musfeler sin Plads ved Slutningen af de mangeskallede (multivalves) og ved Begyndelsen af de toskallede (bivalves) det er: imellem Slægterne Pholas og Mya.

